

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η Αννούλα του Sydney

Στην περασμένη μας έκδοση αναφερθήκαμε για τα άλλα δύο πρόσωπα της ιστορίας μας, τον Γερμανό Ναζί Κρουζ και την κόρη του Άννα που δεν είναι άλλη από το κοριτσάκι της Ισμήνης, που απήγαγε αυτός με την βοήθεια της ερωμένης του, Ενρίκα Μπόργε, πριν είκοσι χρόνια-το 1930, στην Αθήνα όπου υπηρετούσε τότε στην εκεί Γερμανική πρεσβεία.

Ύστερα από είκοσι χρόνια, και μετά από τόσα γεγονότα που συνέβησαν στην ζωή των πρώων της ιστορίας μας, η μοίρα θα το φέρει να συναντηθούν στο Σύννευ την φορά αυτή κάτω από πολύ διαφορετικές και δραματικές συνθήκες.

Οι ήρωες της ιστορίας μας είναι: η Ισμήνη 38 χρόνων. Δεν είναι πλέον η αθώα και φτωχή παιδούλα των 18 χρόνων που παρασύρθηκε τότε, από τον γιό του αφεντικού της φέρνοντας στον κόσμο τον καρπό εκείνης της σχέσης, την κορούλα της, την Αννούλα.

Τώρα, το 1950, βρίσκεται στο Σύννευ μαζί με τον Άλκη, ένα ξανθό ωραίο νέο, εγγονό της Κυριακούλας, της φτωχής εκείνης γυναίκας που της πρόσφερε, προστασία και στέγη, όταν βρέθηκε μόνη διωγμένη από τα αφεντικά της μόλις αποκαλύφθηκε πως είχε μείνει έγκυος.

Ο Άλκης έχει σπουδάσει εικαστικές τέχνες και έχει ειδικευθεί στην εκτίμηση ζωγραφικών πινάκων. Όμως δεν μπόρεσε να αφοσιωθεί στην τέχνη του, εξαιτίας της κρίσης στην μεταπολεμική Ελλάδα και ασχολείται με διάφορα χειρωνακτικά επαγγέλματα για να ζήσει.

Ζούσε το σπίτι της γιαγιάς του, μετά το τραγικό τέλος των γονιών του. (Ο πατέρας του δολοφόνησε την μάνα του και καταδικάστηκε σε ισόβια). Πρόσφατα είχε πεθάνει και η γιαγιά του.

Μεγάλωσε με την Ισμήνη και την θεωρούσε σαν την μεγαλύτερη αδελφή του. Τον ίδιο και εκείνη για τον Άλκη που τον θεωρούσε αδελφό.

Μεταναστεύουν στην Αυστραλία και φιλοξενούνται στο αρχοντικό ενός πολύ πλούσιου Έλληνα του Σύννευ, του Στέλιου Ραγή, 45 χρόνων, που ζει μόνος ύστερα από δύο αποτυχημένους γάμους με δύο Αυστραλές. Τόσο η Ισμήνη όσο και ο Άλκης, νιώθουν και δύο τους, ασφάλεια και σιγουριά στο σπίτι του Στέλιου Ραγή.

Ο Άλκης πρόκειται να δουλέψει σε μια Ελληνική παροικιακή εφημερίδα του Σύννευ, και ο Στέλιος Ραγή προτείνει στην Ισμήνη την θέση της βοηθού οικονομικού στο αρχοντικό του.

.....
Πριν συνεχισθεί η δράση της ιστορίας μας, ας δούμε για λίγο και τον Γερμανό πρώην Ναζί της Γκεστάπο, Μαξιμίλιαν Κρουζ, που κατόρθωσε να δραπετεύσει από τον Βερολίνο, μαζί με την κόρη του Άννα, πριν καταληφθεί από τον κόκκινο στρατό και παραδίδεται στα Βρετανικά στρατεύματα, που προέλασαν από τα Δυτικά.

Θα ζητήσει προστασία από τους Βρετανούς με ανταλλάγματα μυστικά έγγραφα που μεταφέρει, στα οποία υπήρχαν τα ονόματα Βρετανών πρακτόρων, στο Λονδίνο, που εργάζονταν υπέρ της Ναζιστικής Γερμανίας στην διάρκεια του πολέμου.

Οι Βρετανοί εκτιμούν τα έγγραφα ως πολύ σημαντικά, του παρέχουν προστασία, τόσο του ίδιου όσο και της κόρης του, και τους στέλνουν στο Σύννευ για ασφάλεια αφού για ένα διάστημα τους κράτησαν στην Αλεξάνδρεια.

Θα ταξιδεύσουν για την Αυστραλία με το ίδιο πλοίο, με το οποίο ταξιδεύουν η Ισμήνη και ο Άλκης, χωρίς φυσικά να συναντηθούν.

Μόνο η κόρη του Άννα, συνήθιζε να ανεβαίνει τα πρωινά στο κατάστρωμα και να αγναντεύει την θά-

λασσα. Την παρακολουθούσε από μακριά ο Άλκης. Του άρεσε. Όμως δεν τόλμησε καμιά φορά να την πλησιάσει. Ήταν τόσο απόκοσμη.

Κάποιο πρωινό όμως συναντήθηκαν τα βλέμματά τους. Ενώ ο Άλκης την κοιτούσε συνέχεια εκείνη έστρεψε προς στιγμή το βλέμμα της και τον κοίταξε. Όμως αμέσως γύρισε το κεφάλι της μπροστά και συνέχισε τον δρόμο της προς τις καμπίνες.

Τώρα φιλοξενούνται στο Σύννευ, από έναν Βρετανό βετεράνο του Α! Παγκόσμιου Πολέμου, ο οποίος διευθύνει μια μεγάλη εταιρεία χάλυβα. Είναι πολύ πλούσιος και το σπίτι του βρίσκεται στην ίδια περιοχή και στον ίδιο δρόμο που είναι το αρχοντικό του Στέλιου Ραγή, στο οποίο ως γνωστό μένουν η Ισμήνη και ο Άλκης.

Είναι φυσικό ότι τα πρόσωπα της ιστορίας μας, μοιραία κάποτε να συναντηθούν.

Κάτω από ποιες συνθήκες όμως θα γίνει αυτή η μοιραία συνάντηση;

Θα το δούμε στην εξέλιξη της ιστορίας μας.

.....
Ας παρακολουθήσουμε τώρα, τόσο την Ισμήνη και τον Άλκη, αλλά και τον Μαξιμίλιαν Κρουζ και την Άννα, στα πρώτα στάδια της ζωής τους στο Σύννευ, στην δεκαετία του 1950.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ, στα 58 του χρόνια νιώθει πολύ κουρασμένος. Όλο αυτό το διάστημα της φυγής του και η αγωνία για την ζωή του, τον έχουν τσακίσει. Δεν είναι ο άλλοτε σκληρός αξιωματικός της Γκεστάπο, τον οποίον έτρεμαν οι κατώτεροι του. Έχει καταντήσει ένας φοβισμένος, πρόωρα γερασμένος άνδρας, που το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι η ασφάλεια της ζωής του ίδιου και της κόρης του.

Εκείνο που τον ανησυχεί τώρα, είναι η πληροφορία που του έδωσαν οι Βρετανοί πράκτορες ότι η Ενρίκα Μπόργε, όχι μόνο επέζησε με την εισβολή του Κόκκινου στρατού, αλλά έγινε πράκτορας των μπολσεβίκων και πρώτος στόχος της είναι ο ίδιος και η κόρη του Άννα.

Δεν περίμενε αυτή την εξέλιξη. Οι βρετανοί του ανέφεραν ακόμη ότι είχαν επισφράγισαν την Ενρίκα Μπόργε, στην Αλεξάνδρεια, για αυτό και τον είχαν σε ένα φτηνό ξενοδοχείο κοντά στο λιμάνι για να μην κινήσει υποψίες.

Με την άφιξή του στο Σύννευ τον πληροφόρησαν, πως υπήρχαν υπόνοιες ότι η Ενρίκα Μπόργε ταξίδευε με το ίδιο πλοίο με αυτόν για το Σύννευ, με άλλο όνομα, και με Ιταλικό διαβατήριο. Θα τον ειδοποιούσαν αν έπαιρναν πιο συγκεκριμένες πληροφορίες από το Λονδίνο.

Αυτό τον έκανε να καταρρεύσει ακόμη περισσότερο, αντιλαμβανόμενος ότι ο εφιάλτης με το όνομα Ενρίκα Μπόργε, θα τον κατατρέχει για πολύ ακόμη. Θα μπορούσε να την πνίξει με τα ίδια του τα χέρια. Αλλά πως; Ήταν δυνατό να την συναντήσει και εκείνη να είναι άοπλη;

Δεν τόλμωσε να πει στην Άννα το παραμικρό. Το κορίτσι ύστερα από την μεγάλη περιπέτεια που πέρασε, ζούσε τις πρώτες μέρες στο Σύννευ, χαρούμενη και ευτυχισμένη που επιτέλους τέλειωσαν τα βάσανά τους, και βρίσκεται σε μια όμορφη καινούργια χώρα, που θα της δώσει πολλές χαρές.

Το ταξίδι με το πλοίο την είχε κουράσει. Για αυτό τις πρώτες μέρες τις περνούσε στο δωμάτιο της, ή έκανε μικρούς περιπάτους στο κοντινό πάρκο.

Ο οικοδεσπότης που τους φιλοξενούσε, ήταν ένας ήρεμος και φιλόσοφος Βρετανός, χρόνια εγκατεστημένος στην Αυστραλία, που έδειχνε χαρούμενος με την άφιξή τους στο Σύννευ.

Τους παραχώρησε το πάνω όροφο του σπιτιού, με δύο ωραία υπνοδωμάτια και μια μεγάλη κοινή βεράντα που έβλεπε σε ένα μεγάλο και πολύ φροντισμένο κήπο.

Ποιος ήταν όμως στην πραγματικότητα ο οικοδεσπότης, Τζακ Χιούστον και γιατί σε αυτόν οι Βρετανοί πράκτορες, που υποδέχτηκαν την Μαξιμίλιαν Κρουζ και την Άννα στο λιμάνι του Σύννευ, τους μετέφεραν στο σπίτι του;

Πάντως τους είπαν ότι θα είναι μια προσωρινή κατάσταση και πως σύντομα, θα αποκτούσαν στο δικό τους διαμέρισμα, σε καλή περιοχή της πόλης.

Ο Τζακ Χιούστον ήταν πράγματι ένας πλούσιος επιχειρηματίας. Όμως εργαζόταν και για τις βρετανικές μυστικές υπηρεσίες στην Αυστραλία για αυτό και του εμπιστεύθηκαν τον Κρουζ και την κόρη του.

Όμως δεν ήταν μόνο αυτό. Ο Τζακ Χιούστον ήταν φανατικός συλλέκτης ζωγραφικών πινάκων, τους οποίους αγόραζε με πολλή ευκολία χάρη στην μεγάλη οικονομική άνεση που διέθετε.

Πολλούς από τους πίνακες που αγόραζε, τους μεταπλούσε αργότερα σε πλούσιους, Αυστραλούς ή και βρετανούς κατοίκους του Σύννευ. Τις περισσότερες φορές και με μεγάλη διαφορά από ότι αρχικά τους αγόραζε.

Οι Βρετανικές μυστικές υπηρεσίες γνώριζαν ότι ο Μαξιμίλιαν Κρουζ είχε στην κατοχή του καμβάδες με μικρούς πίνακες με ονόματα διάσημων ζωγράφων της αναγέννησης. Όμως σε όλη την διάρκεια της συνεχούς μετακίνησης του δεν στάθηκε δυνατό να προσεχτούν και να εκτιμηθούν.

Γνώριζαν φυσικά ότι ήταν κλοπιμαία, λάφυρα, από κάποιο αρχοντικό της Ευρώπης στην διάρκεια του πολέμου, παρόλο που ο Μαξιμίλιαν Κρουζ υποστήριζε πως ανήκαν στην προσωπική του συλλογή.

Οι βρετανοί είχαν ήδη το σχέδιο τους σε ποιόν να τον μεταφέρουν στην Αυστραλία που ήταν και ο τελικός προορισμός του. Αυτός ήταν και ο κύριος λόγος που τον πήγαν προσωρινά στο σπίτι του Τζακ Χιούστον, ο οποίος γνωρίζοντας τι κομίζει ο επισκέπτης του, τον υποδέχτηκε με μεγάλο ενθουσιασμό αυτόν και την κόρη του.

Θα βρεθεί όμως αργότερα ο Τζακ Χιούστον σε δύσκολη θέση, όταν ο Μαξιμίλιαν Κρουζ του αποκάλυψε τον θησαυρό που έχει στην κατοχή του.

Το έμπειρο μάτι του βρετανού επιχειρηματία τον πείθει ότι πρόκειται για αυθεντικούς πίνακες ιστορικής σημασίας και μεγάλης αξίας. Όμως δεν γνωρίζει το ιστορικό τους.

Θα ανήκαν στην ίδια ιδιωτική συλλογή για πολλά χρόνια. Για αυτό και δεν γινόταν αναφορά τους στην διεθνή αγορά. Ίσως η ίδια οικογένεια να διατηρούσε τους πίνακες αυτούς για πάνω από 200 χρόνια, χωρίς ποτέ να αναφερθεί στην ύπαρξή τους.

Θα χρειαζόταν ειδικός ιστορικός και εκτιμητής για να εκφράσει γνώμη για τους πίνακες.

Ποιος όμως θα μπορούσε να γνωρίζει τόσο καλά το ιστορικό τους;

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)